

peal on, kust meie mõda sõidame. Silm ja mõistus on immelikult kõll mõnnikord just teine teise vastu.

Agga mõkspärrast jookseb siis se ma pâwa ümber? Se on jo algmisest seddawissi lodus. Kuidas se suur Engländer Newton (loe: Njutn), kes 200 aasta ees ellas ja üks neist kõige suremisi mõttlejist sün ma peal olli ja se kõige innimesse suggule auks ellas, leidis, on kõige se ma silma läbbi otsast otsani se suur sâedus wâlja wallatud, et ikka üks assi teist kûlge tömbab, ja sedda kangemast, mõddu surem ta isse on. Newton, veldakse, istus omma rohku aja sees ühe õuna pu all; tulli äkkitselt tule õhn ja rapputas ühte õuna lahti; õun kukkus mahha, Newton aitas járrele mõttlemä, mõkspärrast ta siis kõll just mahha piddi kuskuma, ja ei mitte taewa pole, ehk wistu ehk kühhugi mõjale. Sellse mõtte sees, ja sellse weikse asja jures, kos üks teine ühtegi posleks mõttelnud, leidis ta siis sedda suurt sâedust, kes taewast ja maad ülleval kaannab, kes tähte tâhhe kûlge, kui põrmukest põrmukesse kûlge sôbbralikult kiinnitab, et üks ühte ja teine teist ülespeab, täielikseks teeb ja kaannab ja viab, kui mees naist ja naine meest. Sellse sâedusse járrele tömbab ta siis nuid se pâdw, mis poolteist millioni korda surem ja kangem on, kui meie ma, tedda ennese ümber se ilmatu rumi sees, mis taewaks kutsume, ja kos se ma, kõige omma surussega weike sellse vastu kui üks tolmu põrmukenne, igalt poolt lahti ja pri se pâwa kûlge tömbamisse wâe peal õljub. Meie ma sisse on ta sedda saâma kûlge tömbamisse wâgge lodus, ja ta veel ühte teist wâgge, se on: ühte puhku otselohhe eddas leñnata, kui tedda kegi ei peaks. Agga nuid viab se pâwa kûlge tömbamisse joud

ehk wâggi tedda allati enda pole, ilma siiski, et ta sedda ma eddas - lendamisse jöudu opis ãrra wöita ja sedda meie maad siis kogguniste enda kûlge tömmata jõuaks. Se ma eddas lendamisse joud ei olle jâllle omiss malt poolt ka nõnda suur, et ta eñnast fest pâwa kûlge tömbamisse wâest opis lahti tehha kohtaks, ja mis tulleb siis fest? Mis muud, kui sedda, et ta ikka allati, õdd kui pâwad eñnast pâwa ümber kerutab, üks aasta kui teinigi aasta, kuida sedda jo algmisest lodus on. Et agga ka meie ma enda kûlge tömbab kõiki, mis temma liggidal on, sedda wöid sa igga silma pilk nähha. Lasse üks kiivi käest lahti tule peale, kas ei kukku ta mahha, kui se õungi seal Newtoni ajas? Agga miks pârrast? Miks pârrast muidu, kui ükspâinis sepârrast, mis Newtongi üttles, et se ma, mis mittu millioni korda fest kiivisest surem on, tedda kûlge tömbab. Se ma tömbab igga ühte tippukest se kiivi ehk mugi asja kûlges, kellest se koffu pantud on, enda pole, ja sellest se siis ka tulleb, et mõddu surem üks assi on, ehk mõddu rohkem tippukeisi ehk sissikonda temmal on, kes tedda wâlja tewad, sedda raskem temma isse ka on. Sealtep se raskus siis nuid igga asjale tulleb, muidu tedda ei oleks. Et nuid siis se ma nõnda wisi kõiki enda kûlges peab ja enda kûlge tömbab, mis agga ial temma kûlge tömbamisse liggidalle ułłatab ja temmast weiksem ja nõrgem on, siis ei kukku ka meie temmast ãrra, ehk kõll meid temma kûlges, temma ümberpõramisse pârrast kord sedda wisi, kord teist wisi seismä nâikse, kui kârb sed ühhe terra kûlges, kord üllewal, ja kord all, ja kord libbamisi temma kûlge peal. Meie ma peal, mis, kui sa tedda kaugelt taewa